

Don José Zorrilla y Moral*) zavzema mej slavnimi španskimi pesniki zelo odlično mesto; trdi se celo, da je on največji španski lirik! Krasota njegovega sloga nadomešča karakterizovanje; sploh pa prevlada pri njem (kakor v obče pri španskih pesnikih) retorika. Zaradi tega je najbolje, da se njegova dela čitajo v originalu kajti le tako moreš razumeti pesnikovo pravo misel.

Zorrilla se je prvič javno oglasil leta 1837., ko je umrl znameniti španski satirik Lassa, spel mu je namreč krasno elegijo. Kmalu zatem je napisal svojo prvo dramo „Juan Dandolo“, ktere sijajni vspех ga je nagnil k gledišču, ker je — kakor sploh tedaj v slovstvu — bajno evla romanfika. Nato je ustvaril še mnogo, mnogo dramatskih del (Don Juan Tenorio, i. t. d.), spel lepo število krásnih pesnij lirskih in epskih, mej kojimi se posebno odlikujejo divne „trubadurske pesni“ in one, koje opevajo rajsko Granado in bajne letne noči...

Zorrilla je bival dalje časa v Parizu in Bruselju. Leta 1854. je šel pa v Ameriko, kjer je bil v Mexiki pri cesarju Maksimiljanu do njegove smrti. Nato se je vrnil nazaj na Špansko v Madrid, kjer je trpel najhujši glad in jad; bilo še ni postav, ki določujejo autorstvo. 1885. leta mu je pa zasijala njegova zvezda mileje; imenovali so ga namreč članom španske akademije znanosti. 22. junija 1889. leta so ga pa v Alhambri v isti dvorani, kjer je pred časom stal prestol španskih kraljev, kronali**) z lovorjevim vencem, ktereга mu je kraljica Isabela sama pred 5000 ljudij (toliko jih namreč more v to dvorano) položila na čestito, sivo glavo.

Jeli so mu tudi dajati „častno plačo“, da mu je bila vsaj eksistenca zagotovljena. Žal, da je to kmalu nehalo in da je oni isti nekđaj tako slavljени don José Zorrilla y Moral umrl v veliki bedi dne 23. prosinca 1893. leta v Madridu, v petem nadstropju ulice Calle de Santa Tereza.

A. K. Gorjančev.

POŠTA.

Lončena posoda. Čeprav se dandanes malo rabi lončena posoda, vendar je še marsikatera jed, katera se boljše pripravi v lončenej posodi, nego v železni. Ker se pa to blago kaj rado stre in ker je nadalje lončena posoda razpokanim loščem zdravju prav tako škodljiva kakor železna, zato se mora v tem oziru paziti, da se ohrani lošč. Novi ilnati lonci se

*) Preč tavši draga „Slovenka“, v tvojih vedno mi zelo priljubljenih predalnih notico: Kaj je slava — sem se domislil, da bi bilo dobro, ako i naše Slovenke kaj več zvedo o tem znamenitem Špancu.

**) Na jednak način so kronali i Petrarko, Ariosta in nestr. čnega pesnika „Osvojenega Jeruzalema“, Torquata Tassa. — Op. piščeva.

nalijejo z mrzlo vodo, postavijo se k ognju ter se polagoma razgrevajo do najvišje topline. Seveda se mora vedno prilivati, da je lonec poln.

Lončena posoda, katera je stala na mrzlem, ne sme se razgreti hipoma, ravno tako se vroča ne sme ohladiti na mah, ker drugače trpi lošč škodo. Ko se je nov lonec torej dobro izkuhal, naj se počasi ohladi z vodo vred. Pravijo, da je tako podkuhana posoda trpežnejša.

Če pa je lošč razpokal, pomaga si gospodinja na ta način, da zmeša $\frac{1}{30}$ vode s kisom in $\frac{1}{20}$ soli, napolni posodo s to mešanico in jo pusti vreti 1 uro, potem pa posodo dobro umije.

Za umivanje se pridene vodi nekaj sode.

Slabo razsvetljavo naših petroljk zakrivi čestokrat novi stenj, kateri se je navlekel vlage pri trgovcu ali pa se je shranjeval doma na vlažnem prostoru. Tako se je navlekel vlage, katera ovira, da potem stenj ne more dovolj hitro piti petroleja. Stenj hitro zogljeni, plamen pa je temen in svetiljka razširja neprijeten duh. Zato naj se stenj dobro posuši, predno se rabi. Nekateri tudi svetujejo, naj se namoči 24 ur pred rabo v slanem kislu in potem posuši.

Razpokane roke se najlepše zacelijo, ako se zvečer, predno se gre spat, drgnejo s špehom. Seveda je treba obleči potem rokavice, da se posteljina ne omasti. Drugo, tudi jako dobro sredstvo je, da se roke koj po umivanju, ko so še vlažne, namažejo z medom in potem posuše.

Listnica uredništva.

Naš pesnik kritik je ocenil poslane mu pesniške proizvode tako-le :

F e o d o r S o k o l je nedvomno darovit. Vse tri njegove pesmi mu ugajajo in so godne za javnost, posebno pa drobna, ljubka pesmica „Prej in zdaj“. Samo na rime naj pazi, ker vem, da lahko pazi, ne da bi kvaril misli. V mladosti je treba vaditi se v obliki. Ko ideje poznejše dobe dozore, boje se tako jama krepke oblike, ako se niso prej v njem urile. (Zadnjič poslane pesmi so se po pomoti založile, a dobre so nedvomno. Op. ur.)

—Ž— Pesmi „Ovenelega cvetja“ izražajo časih prav izvirne, primerne, dobre misli, v prijetnem tonu, toda jezik je časih vendar prenepravljen. Ako želite, Vam pošljemo vse nazaj, da še malo opilite. Sicer pa pesmi obso,ajo Vaše pismo v prozi, no. morda ste je napisali v naglici.

A l. B-č-evi prevodi so jako spretni, vendar jih ne priobčujete, razven v sili, ko bi pošle izvirne pesmi.

Sedaj pa k prozi !

M i l e n a. Ko bi mi bili naznanili Svoj natančen naslov, bila bi Vam prav rada pisala posebe. Vašemu pismu, da bi se smejala!? Ako bi dovolili, bilo bi kar za javnost. Povesti bodo vse vporabne, ako tu in tam izpremenimo. „Tak otrok!“ Kako lepo začenjate in pišete tja do srede! Da bi bili nadaljevali tako do konca se spomini! Ona črtica o deklici ima dobro misel, le izvedena ni prav, pomislite, da je oni gospod deklico v kožuščku poznal, ubogo dekletce je pa srečal v prvič. Nezanke morda niti zapazil ni, ker je videl znanko. Sicer imate talenta dovolj, čutite dovolj, čutite globoko in jaz se nadejam, da postanete še prav dobra pisateljica. Mnogo Vam imam še povedati, naznanite mi Svoj naslov.